

Fıratın Sularına Gömün Beni

– kadriye xoda · 19 Ağustos 2011

Fıratın sularına gömün beni

Öykü

Kadriye yapıcı

Sulak ve bereketli köyün başına ne geleceğinden habersiz olan köylü, çapalama işlerini bitirip yüzlerini akşam güneşine çevirerek evlerine döndüler.

Tavukların arasında kendini kabartarak, beş altı yavrusuyla yürüyen hindi ve hoyrat rüzgârların dinmeyen uğultusu...

Fatma evin önünde sağılmayı bekleyen koyunları sağmaya koyulurken bir anda ortalığın aydınlandığını fark etti. Gözlerini kısarak, ışığın geldiği yöne doğru baktı.

Zifiri karanlıkta onlarca taşıtın huzmesi geceyi aydınlatmaktaydı. Panikle elindeki bakracı yere bırakıp kocasına seslendi...

Çok geçmeden kocası da irileşmiş, irkilmiş gözleriyle yalınayak dışarı koştu

Uzakta hareket halindeki onlarca taşıttan oluşan yıkım konvoyunu görünce bütün köyü ayaklandırdı.

Evlerin cılız ışıklarla aydınlanan küçük pencerelerine bağırarak, sesini duyurmaya çalıştı: “Ey komşular, köyümüzü başımıza yıkmaya gelmişler! “

Mustafa olanca gücüyle bağırırken, haberi duyan köylüler, birer ikişer evlerinden çıkıp

Mustafa'ya doğru koşmaya başladılar. Olan bitenden habersiz olan çocuklar, ağlaşıp analarının eteklerine sımsıkı yapışmışlardı.

Konvoyun başını çeken iriyarı ve göbekli adam, köylüye seslenip: “Derhal köyü boşaltın, bu mecburi bir görevdir, bizi zora sokmayın” dedi. Köylü direnmeye koydu. Ellerine ne geçtiyse yıkım arabalarına attılar.

Başlarındaki adam söylenerek, arabasından inip “Siz boşuna direniyorsunuz, bu köy sulara gömülecek, gerekirse sizi silah zoruyla da çıkarmayı biliriz” dedi. Direnen köylüyü korkutmak için, havaya ateş etmeye başladı. On beş dakika kadar aralıksız ateş edildi. Bu hareket köylülerin toparlanıp köyü boşaltmaları için bir ihtardı.

Silah seslerinin gümbürtüsü gecenin sessizliğini yarıp dağlarda yankılanıyordu.

Kimileri eşyalarını toplamaya çalışıyordu, kimileri de büyük baş hayvanlarının boyunlarına doladıkları iplerle onları yürütmeye çalışıyordu. Kadınlar çocukların üst başlarını hızla giydirip sinelerine vura vura koşuyordu!

Köy ahalisi birer ikişer köyün arasındaki patika yola yönelip canlarını kurtarmaya koyuldu. Erkekler yataklarını sırtlayarak koşuşturmaktaydı, çocukların tedirgin ağlayışlarına kadınların “havar havar” sesleri karışmaktaydı.

O karmaşada Bekir dede, gelini Fatma'nın peşinde ayaklarını sürüyerek, “Evinizi terk etmeyin” dedi.

Yorgun ve titrek sesi, kelimeleri bir birine karıştırmaktaydı. Fatma zorla Bekir dedenin elini çekiştirerek, peşinden sürükledi...

Bekir dede başını çevirip kendi eliyle yaptığı evine baktığında, Kapı önünde korkudan küçücük kalan

hindinin, yavrularının etrafında dört döndüğünü gördü.

Köylüler karanlıkta birer gölge olarak uzaklaşırken, kepçelerin sesi Bekir dedenin yorgun kalbinin daha da hızlı atmasına neden olmuştu. Arkasına baktığında, geçmişini gözünün önüne getirdi.

Gece karanlığında bir karartı kaflesi olarak hiç konuşmadan ilerliyordu köylüler. Arada bir kadınların sessiz çıkırıkları bozuyordu bu manzarayı. Bekir dede bir an durakladı ve kepçe seslerine kulak verdi. Dudaklarını büzürerek ağlıyordu. Göz pınarlarından süzülen iki damla yaş, aksakalının arasından ay ışığında parlıyordu.

Gelip geçen taşıtların umurunda bile değildi yolun kıyısında bekleyen kalabalık; çünkü oralarda böylesi mağduriyetler çok olurdu...

Anayolun kıyısındaki ağızlarını bıçak açmayan bu kalabalık doğan yeni bir günün heybetine, şakıyan kuşlara rağmen sessiz bir matem içindeydi.

Çok geçmeden ana caddenin kenarına bir kamyon usulca yanaştı. Şoför, bir süre kalabalıkla konuştu. Sonra da köylüler sırayla birbirilerine tutunarak kamyonun kasasına doluştular.

Karabalığın kamyonu binmesi esnasında, Fatma kayınpederinin gizlendiğini geç de olsa fark etti Kocasıyla zorla Bekir dedeyi kamyonun kasasına koydu.

Tülbentleriyle ağızlarını kapatan kadınlar, çıkıran çocuklar ve uzayıp giden hüzünlü yol!

Bekir dede sessizliğini bozdu. Yanık sesi kamyonun ufuk çizgisinde küçülüşüne eşlik ediyordu.

Kamyon bir dinlenme tesisinde durdu. Bekir dede oğlundan ve gelini Fatma'dan gizlenerek, başka bir taşra otobüsüne geçip oturdu.

Bekir dede muavine, Fırat'ın yol ayrımında ineceğini söylediğinde, tepkiyle karşılaştı.

“ Fırat'ın çevresindeki köyleri yerle bir etmişler dayı! Neye gidersin oraya?

“ Sen beni orda indir oğul! “ diye kestirip attı.

Yol ayrımında inip kendini patika yola vurdu, kaçışan kertenkelelere baka baka toprağın göğsünde yorgun adımlarını sürüye sürüye uzun bir yol kat etti.

Yolda rastladığı bir pınarın yanı başına geçip biraz soluklandı. Cebindeki buruşuk mendili ıslatarak, güneş geçmesin diye başına koydu. Bastonuna tutunup yürümesine devam etti.

Yol boyu deve dikenleri, sararmış otlar, taş kömbeleri ve kayalıklar dışında bir şey görünmüyordu.

Yorgun adımlarla yürüyen Bekir dedenin, hışırdayan ayak seslerinden başka bir ses duymaz olmuştu.

Bekir dede köyünün yakınlarına vardığında kayalıkların arkasına gizlenerek enkaz haline gelen köye baktı. Bedeni elektrik şokuna verilmiş gibi titredi. Yılların emeği birkaç saat içinde enkaz olup gözlerinin önündeydi.

05.06.2002